

עין משפט
גז מנציה

ל:

במה מדליקין פרק שני שבת

מסורת הש"ס

16 לקמן ק"ט: ו' לקמן מ"ג:
קמ"ב: (א) כדכח: ו' ד' (ב) י"ג
למנוח: (ג) פסחים ק"ד: פ"ט
(ד) ס"א שם: (ה) מ"ד צ"ח
ע"ד ק"ט: (ו) ו' לקמן ס"ז:
פסחים ק"ט: (ז) ו' וכו' מ"ד
וס' ח"א שם: ו' וכו' ו'
לאי ל' (ח) ו' (י) ו' וכו' ו'
מ"ד: (יא) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
מ"ד: (יב) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
מ"ד: (יג) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
מ"ד: (יד) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
מ"ד: (טו) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
מ"ד: (טז) ו' ו' ו' ו' ו' ו'
מ"ד: (יז) ו' ו' ו' ו' ו' ו'

כל יומא דשכחא. של כל שכחות השנים: הוא יסיד וגרים. שלא יקרב מלאך המות אליו שהחיה מגינה ממות כדאמרינן בכוטרו (דף ק"א):
סליק וכחש כאלני. מנענע המלאך באילנות להשמיע קול מימה: וכלבים של בים אבא רעבי. לשמי שלולת הללו הזנך: ולא יסא אמר
כו'. שלתקנת הלבים לא הזכירוהו לשנות עלטול נביאה ואת האריה המת אסרו לעלטל אלף על ידי ככר או מינוק. ל"א שהקדמיהו משוכת
הכלב לתשובת האריה לשון רבמי: ולענין שאלתא. דמהו לכבות: דשאלתא קדמינו. דרך עושה אמר דהוה ליה למימר דשאלתו קדמי:
קרויה נר. נר אלהים נשמת אדם (משלי כ): מוטב הכבה נרו כו'.
לאו מהכא יליף מלול שבת דפיקוח נפש נפקא לן) מוחי כהם (ויקרא יח) ולא
שימות כהם אלף להטעמון הדבר בנארה המושכת את הכלב לפי שהיו
נאים לשמוע הדרשה נאים ועמי הארץ והיו זריקין הדרשנין למשון
את לצבס: תחלו וכו'. וכ"ש שיש עוד בינתיים: קודם השמה
אם יעמול כמורה שקדמה לשמש יס יתרון: לוואו. לוואו שולא"ש:
מחולל. משוכת: משחוק שמשחק עם הפרשטים. שנתן להם שעה
משחקת כדי להאכילן הלוקין ולטורדן מן העולם הבא: שמה של מזה.
בגון הכנסת כלה: שחוק. שחוק ממש שאין דעת שחוק מיושבת עליו
ואפילו אינו של לגון מ"ת אין בו יישוב: קלוט ראש. לזון: קחו לי
מנון. מזהו היא להשקות עליו שכינה: לדבר הלכה. לרין לפתוח
במילי דבדוחותא דבישא: לחלוט טוב. אם כל לישן מתוך שמה
מאין לו חלוט טוב: נוטפות מר. מריכות מחמת אימה: וכדמי
רכנן. נפתח לכם מחמת השמה: מטי פנים. שלא יזיקו: ומטוט
פנים. שלא יא עליו שם ממורות דהוא עו פנים (כלא א): כדברי תורה.
מותר לענות כאלות: הרס ויולדת יתדיו. ביום שהרה זה יולדת
ולד אחר כמו מרגלות ויין שמשמשת בכל יום נמלאת יולדת בכל
יום דהכי משמע קרא בכל עת שהיא מתעצרת יולדת שממדת
לגמור לית הולד לזמן מועט: בא וארץ. טרה לענוהו כאלות
כדי להעמיד דברי מורה על מכונו: לינגג. זו חולות. ללף. מין
אילן הטוען ג' מני פירות אבינות וקפריסין ולולגין וכי אימה להאי
לתימה להאי כדאמר גרים חוקת הבנים: פיסס כר. משמע
גלוסקאות שרבות כמין פס ד ומשמע כלי מילת כמו כמות פסיס:
כר. כמו לשור כר (בבבב) ויין (עלעין כלי מילת כר נקי כמו כרה
כמה (סר ו): כהפין ופעריוס. שיואלץ כמות שהן כלילה אחד
וכמיין ועגולין בגלוסקאות: נברא כר קורא. סיד כמין לגוש
מזוייר גדל טביכות הקור של דקל כשהוא רך. קור עקף
האילן כשהוא רך יולא כלל שנה קודם שיתקשה קרוי קור:
שהמנו

תורה אור השלם

- 1 בו יא אשר יתבר א כל מל
החיים יש בחייו א כל מל
היה הוא טוב מן תורה
היה קלה ט ו ד
2 מה יתרון לאדם ככל
עמלו שיעמל תחת
הקמט:
3 סוף דבר הכל נעשה את
האלהים ירא את מעותיו
שמו בו כל יד האדם:
קלה י ב ג
4 טוב כעס משחוק בו כרע
פנים יתקב לב קלה י ג
5 לשחוק אנוני מודלל
ולשמחה מה זה עשה
קלה י ב ג
6 ושבחתי אני את
השמימה אשר אין טוב
לאדם תחת השמש כי אם
לאכול ולשתות ולשמחה
והוא ילנו בעמלו ימי חייו
אשר נתן לו האלהים תחת
השמש:
קלה ח י
7 ובעת קרו לי בעת הקה
בנגן הבנגן וחדו עליו ד'
מליכ ב ג
8 לחיי כבודי הבשם
מרגלות מרגלותי ששתותי
שורשים נוספות מור עבר:
שיר השירים ה י
9 אל תען כסיל באלותי מ'
תשובה לו גם אהת:
מלי כ ב ד
10 ענה כסיל באלותי מ'
יהי חכם בעיני:
מלי ב ה
11 דגני מבאי אולם
פארץ עפון וקפתיים
מירבתי ארץ גם עיר ופסח
קרה וילדת יתדו כהל נול
ישבו וקח: יסיונו לא
12 מה שהיה הוא שיהיה
ומה שנעשה הוא שיעשה
ואין כל חדש תחת
השמש:
קלה א ט
13 כדר מרום ישראל
אשחלנו ונשא ענף ועשה
מרי ויהי לארץ ארד
הקטנו תחילת כל צפור כל
נגן ככל דלוקתי
השכפר:
יחזקאל י כ כ
14 יהי פסת בר בארץ
בראש קרית ריש כלבנו
מרי ורעיה מעיה כעשב
הארץ:
מלי ב ג ט

כל יומא דשכחא. של כל שכחות השנים: הוא יסיד וגרים. שלא יקרב מלאך המות אליו שהחיה מגינה ממות כדאמרינן בכוטרו (דף ק"א):
סליק וכחש כאלני. מנענע המלאך באילנות להשמיע קול מימה: וכלבים של בים אבא רעבי. לשמי שלולת הללו הזנך: ולא יסא אמר
כו'. שלתקנת הלבים לא הזכירוהו לשנות עלטול נביאה ואת האריה המת אסרו לעלטל אלף על ידי ככר או מינוק. ל"א שהקדמיהו משוכת
הכלב לתשובת האריה לשון רבמי: ולענין שאלתא. דמהו לכבות: דשאלתא קדמינו. דרך עושה אמר דהוה ליה למימר דשאלתו קדמי:
קרויה נר. נר אלהים נשמת אדם (משלי כ): מוטב הכבה נרו כו'.
לאו מהכא יליף מלול שבת דפיקוח נפש נפקא לן) מוחי כהם (ויקרא יח) ולא
שימות כהם אלף להטעמון הדבר בנארה המושכת את הכלב לפי שהיו
נאים לשמוע הדרשה נאים ועמי הארץ והיו זריקין הדרשנין למשון
את לצבס: תחלו וכו'. וכ"ש שיש עוד בינתיים: קודם השמה
אם יעמול כמורה שקדמה לשמש יס יתרון: לוואו. לוואו שולא"ש:
מחולל. משוכת: משחוק שמשחק עם הפרשטים. שנתן להם שעה
משחקת כדי להאכילן הלוקין ולטורדן מן העולם הבא: שמה של מזה.
בגון הכנסת כלה: שחוק. שחוק ממש שאין דעת שחוק מיושבת עליו
ואפילו אינו של לגון מ"ת אין בו יישוב: קלוט ראש. לזון: קחו לי
מנון. מזהו היא להשקות עליו שכינה: לדבר הלכה. לרין לפתוח
במילי דבדוחותא דבישא: לחלוט טוב. אם כל לישן מתוך שמה
מאין לו חלוט טוב: נוטפות מר. מריכות מחמת אימה: וכדמי
רכנן. נפתח לכם מחמת השמה: מטי פנים. שלא יזיקו: ומטוט
פנים. שלא יא עליו שם ממורות דהוא עו פנים (כלא א): כדברי תורה.
מותר לענות כאלות: הרס ויולדת יתדיו. ביום שהרה זה יולדת
ולד אחר כמו מרגלות ויין שמשמשת בכל יום נמלאת יולדת בכל
יום דהכי משמע קרא בכל עת שהיא מתעצרת יולדת שממדת
לגמור לית הולד לזמן מועט: בא וארץ. טרה לענוהו כאלות
כדי להעמיד דברי מורה על מכונו: לינגג. זו חולות. ללף. מין
אילן הטוען ג' מני פירות אבינות וקפריסין ולולגין וכי אימה להאי
לתימה להאי כדאמר גרים חוקת הבנים: פיסס כר. משמע
גלוסקאות שרבות כמין פס ד ומשמע כלי מילת כמו כמות פסיס:
כר. כמו לשור כר (בבבב) ויין (עלעין כלי מילת כר נקי כמו כרה
כמה (סר ו): כהפין ופעריוס. שיואלץ כמות שהן כלילה אחד
וכמיין ועגולין בגלוסקאות: נברא כר קורא. סיד כמין לגוש
מזוייר גדל טביכות הקור של דקל כשהוא רך. קור עקף
האילן כשהוא רך יולא כלל שנה קודם שיתקשה קרוי קור:
שהמנו

לעני רש"י

אבך דתת עליו כבר א
זיוק ושלול. תמצא עיקר
המשה (וכר דן) ספר
יהי וף מן אימר מת
זמול כחמה רב יהודה
אמר שראול וסבי משה
למטה. ורבי חננאל בן
שלמיה משמיה דרב אמר
גזיף אלא כבר אר התיק
שטלול. וספר נטל אלא
את בני ווי מנא אבדו לא
אמר כבר אר התיק אלא
לית כלה. ומיין לטור
י: אוחס שבתיין פת על
המורה שדליקין את הנר
לתי. ורבי יסיוו המורה
ומקמת. עוברי הם על
דמיה. ורבי חננאל בן
זמול וסבי משה רב התיק
גזיף אלא כבר אר התיק
לית אה. וביא: ומיין
דע שאלו שמתיין כבר
ל המורה שדליקין עליו
שבת כדי שיעלולו
השם יסיוו ספקיה
בגוד לאמת ולזמן ושהוא
אמר. אין לעשותו כלל. כי
יקבלה לא המורה ואת אלא
לפת לא ולחלן.
לענין שאלתא ודלוקתי.
דיש נשמתו של אדם הוא
רו של הקיה שנאמר נר
י: נשמת אדם. מוטב הכבה
רו של כשר ודם ספני
רו של הקיה. כלומר אם
רו חולה שיש בו סכנה
אין השכינה שורה
ללא מתוך שמה. שנאמר
יהי כנגן המנגן וחדו
עליו ורתי אלהים. וכן לרבי
לכת. והי מילי ברבא אבא
תלמידי ר. שכל תלמידי
אין שפתותיו נוטפות מר
יבנה. חנו רבן פוליס
יבא אדם ענוותן כהלל ואל
יהי קפדן כסמי. מעשה